

Arrest

nr. 110 756 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Laghmanai in het district Tagab van de provincie Kapisa. Uw vader was vroeger commandant bij Hezb Islami (HI). Sinds de komst van de Amerikanen is hij met zijn activiteiten voor HI gestopt. De taliban hebben verschillende keren uw vader gevraagd om zich bij hen aan te sluiten. Hij weigerde echter telkens. Op een dag hebben ze hem 's nachts van bij u thuis meegenomen en vermoord. Later hebben ze ook u meegenomen. Eerst moest je de afwas doen. Daarna moest je voor hen 's nachts waken. Daarna zeiden ze dat u een zelfmoordaanslag moest plegen. Daarop beslisten uw moeder en oom dat u uit Afghanistan moest vertrekken. Op 9 maart 2012 heeft u in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara en de taskara van uw vader neer.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 5 april 2012 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2° ; 6 § 2, 1° ; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u meer dan 18 jaar bent, niet kan worden beschouwd als minderjarige.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen aangaande uw herkomst uit Tagab zijn immers dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ernstig getwijfeld wordt aan het door u aangenomen profiel van plattelandsjongen in het afgelegen en rurale Tagab. Wanneer u gevraagd wordt om te beschrijven hoe uw dagen eruit zagen, waar u zich mee bezig hield de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan en hoe de mensen in een dorp als dat van u leefden zegt u louter niets te hebben gedaan. Ook wanneer u erop gewezen wordt dat een dergelijk antwoord niet volstaat en dat u uitgebreider moet vertellen over uw dagelijkse bezigheden zegt u geen specifieke taak te hebben gehad maar gewoon naar de winkel te zijn gaan wanneer dat nodig was en voor de rest thuis te hebben gezeten (CGVS, p. 6). Nogmaals wordt u gevraagd wat u dan wel deed thuis waarop u opnieuw zegt niets te hebben gedaan en dat u bij de taliban zat (CGVS, p. 6). Een laatste keer wordt u dan aangespoord te vertellen wat u de hele dag allemaal deed thuis – wanneer u niet bij de taliban was – om u bezig te houden, waarop u louter zegt de hele nacht te waken, wat echter weer betrekking heeft op uw problemen met de taliban (CGVS, p. 7). Vervolgens wordt u gevraagd of u moest werken op de landbouwgronden van de familie – jullie hadden 8 of 9 jerib – waarop u zegt dat u niet mocht van uw vader omdat u nog jong. Dit weet geenszins te overtuigen daar het leeftijdsonderzoek, gevorderd door de Dienst Voogdij en uitgevoerd in maart 2012, wees op een leeftijd van 20,6 jaar, en u dus meerderjarig was voor uw vertrek uit Afghanistan. De vaststelling dat u op geen enkel moment aannemelijke verklaringen weet te geven over uw dagelijkse leven in Tagab en dat u zich voordoeft als een jongen van 15 jaar (CGVS, p.2) terwijl uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat meerderjarig bent ondermijnt uw verklaringen omtrent uw profiel. Naast uw beweringen omtrent uw profiel moeten ook uw stellingen inzake uw regio van herkomst als onaannemelijk worden bestempeld. Zo blijkt u onwetend over de Afghaanse kalender. Op de vraag welk jaar het is in de Afghaanse kalender zegt u dat u data niet begrijpt (CGVS, p. 10). Dit overtuigt geenszins gezien u later verklaart dat het net nieuwjaar is geweest (CGVS, p. 11). Bovendien zegt u dan opeens dat de maanden van de Afghaanse kalender basiskennis zijn, hoewel u eerder zei niets te weten over data (CGVS, p. 11). In strijd hiermee is het dan weer opmerkelijk dat u – hoewel het dan toch basiskennis zou zijn – eerst zegt dat saur de eerste maand van het jaar zou zijn en u zich dan verbetert en zegt dat het hamal is (CGVS, p. 11). Ook weinig aannemelijk is de vaststelling dat u wel blijkt te weten dat het op het moment van het gehoor Afghaans nieuwjaar was maar dat u niet weet welk jaar het dan wel is geworden (CGVS, p. 11).

Voorts kunnen uw verklaringen over de dorpen in uw regio evenmin overtuigen. Wanneer u immers gevraagd wordt in welke dorpen in uw regio u al geweest bent blijft u benadrukken dat u de regio goed kent en blijkt u een lijst van dorpsnamen te willen afhaspelen in plaats van louter de dorpen op te noemen waar u zelf reeds bent geweest (CGVS, p. 8). Wanneer u dan uiteindelijk uw gang mag gaan en u een lijst met dorpsnamen opsomt blijkt u echter, hoewel u het tegendeel beweert, niet aannemelijk te kunnen maken daadwerkelijk in die dorpen geweest te zijn. Wanneer er immers 3 dorpen uit de door u opgesomde lijst worden gekozen en u gevraagd wordt voor welke redenen u daar geweest bent kan u telkens louter stellen dat mensen van de regio gemakkelijk van plaats naar plaats kunnen gaan voor huwelijksfeesten en begrafenis (CGVS, p. 8 en 9). Dat u wel een lijst met dorpsnamen kan geven maar deze niet weet te plaatsen in het kader van uw dagelijkse leven doet uw kennis ingestudeerd overkomen.

Het vermoeden dat uw kennis ingestudeerd is krijgt bevestiging in uw verdere verklaringen over de geografie van uw regio. Wanneer u gevraagd wordt welke districten er aan Tagab grenzen zegt u dat er 6 districten zijn in Kapisa (CGVS, p. 11). Gevraagd naar de districten die het dichtstbij zijn geeft u de districten Nijrab, Koh Band, Kohistan en Mahmoud Raqi op. Gevraagd naar andere districten die dichtbij zijn wendt u plots voor niet meer weten wat districten zijn (CGVS, p. 11). Het is vreemd dat u zegt dat Nijrab, Koh Band, Kohistan en Mahmoud Raqi de dichtst bij zijnde districten zijn gezien enkel Nijrab van deze districten grenst aan Tagab en u bovendien vergeet dat ook Alasay, Surobi van de provincie Kaboel en – hoewel dit enigszins begrijpelijk is gezien hier geen rechtstreekse weg heen leidt – Kohi Safi in de provincie Parwan aan het district Tagab grenzen.

Verder dient er gewezen te worden op vage en strijdige verklaringen met betrekking tot de talibancommandanten van uw regio. Zo zegt u eerder in het gehoor, gevraagd naar veiligheidsincidenten in uw regio, dat een commandant, een zekere Daad Khan, aangevallen en vermoord werd (CGVS, p. 10). Later in het gehoor zegt u echter, in strijd hiermee, dat hij nog leeft en dat het zijn broer Wafa Khan was die vermoord werd (CGVS, p. 16). Wanneer verder gevraagd wordt om meer uitleg te geven over de omstandigheden van de dood van Wafa Khan blijkt u hier niet toe in staat (CGVS, p. 16). Bovendien zegt u dat hij in Damenjai is omgekomen terwijl uit informatie op het CGVS blijkt dat dit in het dorp Ghanikhel, dat in een volledig andere richting van uw dorp ligt, is gebeurd (CGVS, p. 16). Verder zegt u dat commandant Ehsanullah gearresteerd werd in het dorp Shanikhel terwijl dit volgens informatie op het CGVS in het dorp Gadakhel gebeurd blijkt te zijn (CGVS, p. 10 en 13). Bovendien is het vreemd dat u de arrestatie van commandant Ehsanullah aanhaalt maar nergens in uw verklaringen de arrestatie van commandant Abdul Wahab – nochtans korter voor uw vertrek – vermeldt. U blijkt zelfs nog nooit gehoord te hebben van Abdul Wahab wanneer deze naam u wordt voorgelegd (CGVS, p. 14). Dergelijke tegenstrijdige en vage verklaringen over de arrestatie en de dood van talibancommandanten in uw regio, terwijl u zegt zelf voor de taliban te hebben gewerkt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw herkomst in verdere mate.

Ook uw verklaringen over veiligheidsincidenten weten niet te overtuigen. Wanneer u gevraagd wordt of er zelfmoordaanslagen gepleegd werden in uw district zegt u dat er lange tijd geleden een is gepleegd. Aangespoord om deze zelfmoordaanslag concreter te situeren in de tijd kan u opnieuw louter stellen dat dit lang geleden gebeurde (CGVS, p. 14). Ook blijkt u geen enkele concrete informatie te kunnen geven over deze aanslag. Gevraagd naar wat u dan exact gehoord zou hebben over deze aanslag zegt u dat niemand informatie had omdat de Amerikanen niemand toelieten (CGVS, p. 14). Dergelijke oppervlakkige verklaringen weten niet te overtuigen. Vreemder wordt het wanneer u gevraagd wordt of er nog andere zelfmoordaanslagen hebben plaatsgevonden in uw district en u plots een zelfmoordaanslag aanhaalt die kort voor uw vertrek zou zijn gebeurd. Er kan immers verwacht worden dat u deze aanslag meteen zou hebben vermeld wanneer ernaar gevraagd werd in plaats van vage verklaringen over een aanslag van lang geleden te geven. Hoe dan ook kunnen uw verklaringen over deze aanslag evenmin overtuigen daar u opnieuw – behalve de plaats – geen enkele concrete informatie hierover kan geven en zelfs niet weet te zeggen hoelang voor uw vertrek deze werd gepleegd, hoewel u zegt dat het niet lang ervoor zou zijn gebeurd (CGVS, p. 14). Uit informatie op het CGVS blijkt dat er in juli 2011 een zelfmoordaanslag werd gepleegd in Tagab waarbij 5 soldaten van het ISAF omkwamen en verschillende Afghanen verwond werden. Dat u hiervan niet op de hoogte bent, hoewel u nochtans bij de taliban werkte op het moment van de aanslag, doet nog meer twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Tagab (CGVS, p. 6).

Tevens blijkt u niet op de hoogte te zijn van een ander opvallend incident, waarvan kan verwacht worden dat u, zeker in het licht van uw door u aangehaalde activiteiten bij de taliban, dit toch zou weten. Zo werden in december 2009 2 Franse journalisten, een Afghaanse tolk en een chauffeur ontvoerd in Tagab. In juni 2011, kort voor uw vertrek, werden zij samen met hun tolk opnieuw vrijgelaten. Het verbaast dat u dit niet aanhaalt wanneer u gevraagd wordt naar ontvoeringen van buitenlanders in uw district (CGVS, p. 13).

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw verblijf in het district Tagab van de provincie Kapisa. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de feiten die aan de basis van uw vlucht uit Tagab zouden hebben gelegen. De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Wat betreft uw taskara en – een kopie van – de taskara van uw vader dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Uw taskara en die van uw vader kunnen dan ook de geloofwaardigheid van uw herkomst niet herstellen.

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerd verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van “het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen”, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, 48/5 en 62 van “de wet van 15 december 1980”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen aangaande zijn herkomst uit Tagab en betwist de motieven van de bestreden beslissing. Voorts stelt verzoeker dat nergens uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing, blijkt dat er onderzoek werd gedaan naar de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde documenten. Verzoeker verwijst tevens naar het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin België veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 en artikel 13 van het EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden

beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoeker zijn afkomst uit het dorp Laghmanai in het district Tagab van de provincie Kapisa in Afghanistan niet aannemelijk maakt. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat uit medisch onderzoek blijkt dat verzoeker op 20 maart 2012 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (stuk 14). Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de bewering van verzoeker slechts vijftien jaar oud te zijn (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 2). Verzoeker toont niet aan dat hij resultaten van dit onderzoek succesvol heeft betwist.

Verzoeker slaagt er geenszins in een beeld te schetsen van het dagelijkse leven in zijn dorp of district. Zo stelt verzoeker als antwoord op de vraag hoe hij zijn dagen vulde of hoe de mensen in zijn streek leefden enkel dat hij niets deed (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aandringt stelt verzoeker slechts dat hij soms naar de winkel ging, maar voor het overige thuis bleef (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6). Vervolgens stelt verzoeker echter opnieuw dat hij niets deed, maar dat hij bij de taliban zat (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd wat verzoeker de hele dag thuis deed, stelt verzoeker vaagweg dat hij de hele nacht waakte (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6-7). De vaststelling dat verzoeker op geen enkel moment concrete informatie kan geven omtrent zijn dagelijkse leven in Tagab en het feit dat verzoeker in werkelijkheid meerderjarig is, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het profiel dat verzoeker zichzelf tracht aan te meten.

Ook de verklaringen van verzoeker omtrent zijn regio kunnen niet overtuigen. Zo antwoordt verzoeker op de vraag in welke dorpen van het district hij geweest is door te stellen dat hij de dorpen rondom kent. Wanneer de vraag herhaald wordt, stelt verzoeker naast de kwestie dat er in een stam verschillende dorpen zijn. De vraag opnieuw herhaald, antwoordt verzoeker opnieuw naast de kwestie of de dossierbehandelaar zijn eigen dorp of andere dorpen bedoelt. Wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierop nogmaals specificeert dat de vraag luidt of verzoeker al in andere dorpen geweest is, antwoordt verzoeker met een opsomming van dorpen, eerder dan specifiek op de vraag te antwoorden. Opnieuw gevraagd naar de dorpen waar verzoeker zelf geweest is, stelt verzoeker ten slotte dat hij de regio kent en de namen zal noemen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8). Hoewel verzoeker beweert in al de dorpen die hij heeft opgesomd te zijn geweest, slaagt hij er niet in concreet uit te leggen wat hij in de drie dorpen, waarnaar gevraagd wordt, ging doen. Zo komt hij niet verder dan algemeen te stellen dat mensen van de regio makkelijk van plaats naar plaats kunnen gaan voor trouwfeesten en begrafenissen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). Het feit dat verzoeker er in slaagt een opsomming van dorpen te noemen, maar geenszins concrete antwoorden kan geven op de vragen in welke dorpen hij reeds geweest is en om welke redenen, wijst op het ingestudeerd karakter van zijn verklaringen. Dit wordt bovendien bevestigd doordat verzoeker op de vraag welke districten er aan Tagab grenzen, opnieuw naast de kwestie antwoordt en stelt dat er zes districten zijn in zijn provincie (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd naar welke districten het dichtstbij zijn, stelt verzoeker dat dit Nijrab, Koh Band, Kohistan en Kapisa zelf zijn. Wanneer hem gevraagd wordt of er nog andere districten aan Tagab grenzen, blijkt verzoeker dan plots niet meer te weten wat er met een district bedoeld wordt (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief blijkt echter dat van de opsomming die verzoeker gaf enkel Nijrab aan Tagab grenst. De overige districten die aan Tagab grenzen, met name Alasay, Surobi en Kohi Safi, worden door verzoeker op geen enkel moment vermeld. Daarnaast stelt verzoeker op de vraag welk jaar het momenteel is in de Afghaanse kalender dat hij data niet begrijpt (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10). Even later verklaart verzoeker echter dat het net nieuwjaar geweest is en blijkt hij te weten dat hamal de eerste maand van het jaar is omdat hij de basiszaken begrijpt (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11). Welk jaar het geworden is kan verzoeker echter niet zeggen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11).

Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker, die beweert voor de taliban te hebben gewerkt en wiens vader vroeger een Hezb Islami commandant zou zijn geweest (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 4, 6, 15 en 16), onwetend blijkt en zelfs tegenstrijdige en foutieve verklaringen aflegt omtrent talibancommandanten in zijn regio. Zo stelt verzoeker, gevraagd naar veiligheidsincidenten, dat commandant Daad Khan aangevallen en vermoord werd (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10). Even later stelt verzoeker daarentegen dat het zijn broer Wafa Khan is die vermoord werd en dat Daad Khan nog leeft (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 16). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij ab initio verklaard heeft dat Wafa Khan vermoord werd, hierbij verwijzend

naar een passage uit het gehoorverslag, stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk eerder in het gehoor expliciet verklaarde dat Daad Khan vermoord werd, terwijl hij in de passage waarnaar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst expliciet verklaart dat Wafa Khan werd vermoord en dat Daad Khan nog leeft (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10 en 16). Daarnaast stelt verzoeker tot tweemaal toe dat commandant Ehsanullah gearresteerd werd in Shanikhel (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10 en 13). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat deze arrestatie plaatsvond in Gadakhel. Bovendien blijkt verzoeker nog nooit gehoord te hebben van commandant Abdul Wahab (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 13-14), die volgens de informatie in het administratief dossier nog korter voor het vertrek van verzoeker werd gearresteerd (stuk 15, verklaring, punt, 35). Ten slotte blijkt verzoeker ook niet in staat concrete informatie te geven omtrent veiligheidsincidenten in de regio. Zo kan verzoeker gevraagd naar zelfmoordaanslagen in de regio slechts aangeven dat dit lange tijd geleden gebeurde en slaagt hij er niet in dit concreter in de tijd te situeren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 14). Even later stelt verzoeker echter plots dat er een zelfmoordaanslag plaatsvond vlak voor zijn vertrek. Gevraagd naar meer informatie omtrent deze zelfmoordaanslag moet verzoeker het antwoord echter opnieuw schuldig blijven (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 14). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt tevens dat in 2009 nog twee Franse journalisten werden ontvoerd in Tagab en dat zij pas in 2011 werden vrijgelaten. Gevraagd of er soms buitenlanders ontvoerd worden, stelt verzoeker echter slechts zeer algemeen dat de taliban soms buitenlanders arresteren als er gevechten zijn tussen buitenlanders en de taliban (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 13).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op verschillende zaken uit de regio waarover hij wel informatie heeft verschaft, stelt dat er in zijn district een Franse militaire basis is en dat hij door zijn moeder telefonisch op de hoogte gebracht werd dat deze militairen vorige maand een zoekactie hebben verricht naar een aanhanger van de taliban genaamd Samiullah, en aangeeft dat er niets gevraagd werd omtrent de aanwezigheid van binnenlandse of buitenlandse legerbasissen stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen.

2.4. Waar verzoeker een schending aanhaalt van artikel 3 EVRM wordt het volgende opgemerkt. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde (recente) herkomst uit het dorp Laghmanai in het district Tagab van de provincie Kapisa in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. De Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst uit en verblijf in Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst.

Verzoeker verhindert zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel,

nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)).

2.5. Het aangehaalde arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012, Singh e.a. *versus* België (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh v. België) staat verzoeker niet toe zijn ware verblijfplaats(en) doelbewust te verhullen en het onderzoek hiernaar enkel en alleen over te laten aan de Belgische asielinstanties zonder dat hij daarover enige waarheidsgetrouwe uitleg verschaft.

De documenten die verzoeker heeft neergelegd, kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets veranderen. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde taskara merkt de Raad op dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan Afgaanse identiteitsdocumenten niet veel waarde kan worden gehecht. Corruptie bij het verkrijgen van documenten is in Afghanistan wijdverbreid. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afgaanse asielzoeker te meer *in casu* kan worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij zijn taskara niet zelf is gaan ophalen, doch dat zijn oom dit voor hem heeft gedaan op het ogenblik dat hij reeds in België verbleef (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 3). Met betrekking tot de fotokopie van de taskara van verzoekers vader wordt opgemerkt dat dit slechts een fotokopie is waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend gezien deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren is.

Hoe dan ook, zelfs al zou er enige bewijswaarde aan deze documenten worden toegekend dan nog tonen deze documenten niet onbetwistbaar aan dat verzoeker de voorbije jaren in Kapisa in Afghanistan zou hebben gewoond. Verzoekers taskara biedt geen enkele indicatie over zijn werkelijke verblijfplaats(en) en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België. Dit stuk sluit bovendien niet uit dat verzoeker de nationaliteit van een ander land bezit of dat hij in een ander land een beschermingsstatus geniet of als vluchteling werd erkend. Verzoeker geeft de Belgische asielinstanties nog steeds het raden naar de plaats(en) waar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven en waar hij mogelijk bescherming geniet of het staatsburgerschap kreeg toegekend.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF